

Jeg vil for min part også sige tak til hr. Óli Breckmann og til hr. Jóannes Eidesgaard for indlæggene fra de to færøske medlemmer af Folketinget og forsikre om, at vi vil fastholde den konstruktive tilgang, som jeg fra starten har understreget.

Det er ikke overraskende, at der er nuanceforskelle mellem hr. Óli Breckmanns og hr. Jóannes Eidesgaards indlæg. Jeg mener, det er jo også to forskellige færøske partiers stemmer, der her kommer til udtryk i det danske Folketing, og det bekræfter mig i én ting: at det rigtige må være at afvente, som hr. Jóannes Eidesgaard og hr. Óli Breckmann også understregede det, afklaringen på Færøerne efter en debat, der forhåbentlig – det er jeg sikker på sker – bliver omfattende, bliver grundlæggende og kommer så langt omkring i det færøske samfund som overhovedet muligt, for det er netop vejen til at finde frem til den stemme, der er bærbar.

Mit ekstra ønske ville blot være, at når så debatten, som jeg ønsker alt muligt held med, er i gang, at man så tænker langt, meget langt og varigt. Vi er jo på sin vis ikke alene fysisk på vej ind i det næste årtusinde, vi er også symbolsk på vej ind i det, og det ville være en stor, stor opgave for os, hvis vi kunne finde den fornyelse og vel at mærke finde den i bevidstheden om, at den er langtidsholdbar, at den rækker også de næste mange hundrede år frem. Så vil det være flot for os, og så er jeg sikker på, at også Færøerne kan være trygge ved egen fremtid forhåbentligt i samklang med Danmark inden for det rigsfællesskab, som jeg tror på vi fortsat kan berige hinanden med.

Formanden:

Vi går til anden omgang. Fru Ulla Tørnæs og hr. Knud Erik Kirkegaard har bedt om ordet, hr. Peter Skaarup har bedt om ordet og fru Ellen Kristensen.

Ulla Tørnæs (V):

Det kan godt være, at det trætter statsministeren at diskutere den færøske banksag og dermed statsministerens forhold til rigsfællesskabet, men statsministeren slipper nu altså ikke for at høre på Venstres opfattelse af tingenes tilstand.

Jeg er nemlig overbevist om, at det netop er regeringens håndtering af den færøske banksag, der er en væsentlig årsag til hele debatten på Færøerne om øget selvstændighed. Det er klart, at indholdet af den aftale, som den danske

regering har indgået med Færøerne, naturligvis altid kan diskuteres, men det ligger fast, at Færøerne skulle have en kompensation efter banksagen – noget, Venstre påpegede fra start – og Danmark skal naturligvis støtte Færøerne, så de kan håndtere deres gældssituation, også selv om den i høj grad er selvskabt, for sådan er det nu engang i et fællesskab. Men det skal ske under gensidig respekt, og det har efter Venstres opfattelse ikke været tilfældet.

Den danske regering har haft øjnene stift rettet mod sit flertal for pinsepakken, har blæst rigsfællesskabet en lang march, og færingerne har taget, hvad de kunne få. Det kan man ikke bebrejde dem, men ærlig talt, så må de have en dårlig smag i munden.

Det er uværdigt og aldeles uforståeligt, at statsministeren nedprioriterede forhandlingerne med Færøerne ved at lade sin finansminister varetage denne alvorlige opgave. Statsministeren burde have sat sig for bordenden, men igen må jeg blot konstatere, at det desværre er endnu et eksempel på statsministerens manglende forståelse for rigsfællesskabet.

Det er helt uhørt, at en finansminister som led i en banal forhandling om at sikre sig et flertal for nogle skatteforhøjelser begynder at lave aftaler af statsretlig karakter, som griber dybt ind i rigsfællesskabet og grundloven. Har statsministeren fuldstændig overladt styret til sin finansminister? Rigsfællesskabet er hans ansvar.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Statsministeren sagde efter min hukommelse i sin replik: Det har været en god debat, men der var også en undtagelse. Det er åbenbart sådan, at det eneste snavs, der kan puttes ind i debatten om rigsfællesskabets fremtid, skal komme fra medlemmer af Venstres folketingsgruppe. Alle andre har formået stort set at forholde sig ordentligt også sprogligt til fremtiden, men Venstre kan ikke lade være med ved enhver given lejlighed at benytte sig af det sædvanlige trick, at alt skal gøres til et personspørgsmål.

Det rejser ét stort spørgsmål. Det blev stillet i går under behandlingen af aktstykket, og dér blev det ikke besvaret. Nu kan jeg stille det igen, og jeg vil stille det i morgen også, og der er endda to lejligheder til det i morgen formodentlig: Hvilken drejebog havde Venstre forestillet sig, at der skulle have været lavet i stedet for efter det færøske lagtingsvalg, hvem skulle